

Bűnbánat

Hogyan lehet igaz az ember Isten előtt? Hogyan tehető igazzá egy bűnös ember? - Egyedül csak Krisztus által juthatunk összhangra Istennel és a szent élet kívánalmaival. De hogyan jöjjünk Krisztushoz? Sokan teszik fel ugyanazt a kérdést, amit egykor a sokaság Jeruzsálemben, pünkösöd napján, akik, miután felismerték bűneiket, így kiáltottak fel: "Mit cselekedjünk?" Péter apostol válaszában első szava így hangzott: (MEGJEGYZÉS: Az angol fordítás szerint.) "Bánjátok meg!" (Ap. csel. 2:37-38) Majd egy más alkalommal, nem sokkal ezután, ezt mondta: "Bánjátok meg és térjete meg, hogy eltöröltesse bűneitek." (Ap. csel. 3:19) {SC 23.1}

A bűnbánat magában foglalja a bűn elkövetése miatt érzett mély szomorúságot és a büntől való elfordulást. Mindaddig nem tagadjuk meg a bünt, amíg meg nem látjuk annak bűn voltát, és mindaddig nem lesz alapvető változás az életünkben, amíg szívből el nem fordulunk a büntől. {SC 23.2}

Sokan félreértik a bűnbánat igazi természetét. Sokan vannak, akik fájlják, hogy vétkeztek, sőt mintha meg is javulnának külsőleg, mert félnek attól, hogy rossz cselekedeteik miatt szenvedések hárulnak rájuk. De ez a megbánás nem azonos a bibliai értelemben vett bűnbánattal. Az ilyenek inkább a bűn következményeit fájlják, semmint magát a bünt. Így bánkódott Ézsau is, amikor rádöbbsent, hogy örökre elveszítette elsőszülöttségi jogát. Bálám is megrémült Isten angyalától, aki kivont karddal állta el az útját. Elismerte vétkét, nehogy elveszítse az életét. De szívében nem volt valódi bűnbánat, nem változtatta meg szándékát, nem rettent vissza a gonosz cselekedettől. Júdas is így kiáltott fel, miután elárulta az Urat: "Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért!" (Mt. 27:4) A kárhozat borzalmának érzete, a félelmetes ítéletre való előretétekintés kényszerítették ki csupán belőle ezt a vallomást. A rá háruló következmények töltötték el rémülettel, de lelkében nem volt mély, szívettépő bánat amiatt, hogy elárulta Isten ártatlan Fiát, hogy megtagadta Izráel Szentjét. A fáraó is elismerte bűnét, amikor a csapásoktól szenvedett, azért, hogy megmeneküljön a továbbiaktól, de mihelyt felfüggesztette Isten e csapásokat, rögtön, újból szembeszegült akaratával. A felsorolt személyek mind siránkoztak a bűn következményei miatt, de nem fájalták a bünt magát. {SC 23.3}

Más a helyzet akkor, ha a szív enged Isten Lelke befolyásának. Ekkor a lelkiismeret megelevenedik, és a bűnös bizonyos mértékig felfogja az erkölcsi törvény mélységét és szentségét, amely Isten uralmának alapja. "Az a világosság, amely megvilágosít minden embert", bevilágít a lélek titkos zugaiba, és világosságra hozza "a sötétség elrejtett dolgait" (Jn. 1:9; I. Kor. 4:5). Határozott meggyőződés lesz úrrá szíven, lelkén. Érzékeli az örökkévaló Isten tökéletesen igaz jellemét, és megretten attól a gondolattól, hogy bűnnel terhelten, tisztátalanul kell megállnia a szívek vizsgálója előtt. Látja Isten szeretetét, a szentség szépségét, a tisztaság örömét, vágyakozik arra, hogy megtisztuljon és helyreállítsa a mennyel való közösségét. {SC 24.1}

Dávid imája, amelyet súlyos elesése után mondott, megmutatja az igazi bűnbánat természetét. Dávid megbánása mély és őszinte volt. Nem törekedett arra, hogy mentegesse bűnét. Nem az a vágy készítette őt könyörgésre, hogy menedéket keressen a fenyegető ítélettel szemben. Látta törvényszegése iszonyatos voltát, tudta, hogy lelke beszennyeződött, és undorodott bűnétől. Nem csupán bűne megbocsátásáért könyörgött, hanem tiszta szívéért is. Sívárogozó vágyakozott a szentség örömére, hogy újból összhangra és közösségre juthasson Istennel. {SC 24.2}

Így öntötte szavakba a lelkét betöltő gondolatokat és érzéseket: {SC 24.3}

"Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott,
vétke elfedeztetett.
Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít,
és lelkében csalárdság nincsen." {SC 25.1}

(Zsolt. 32:1-2) {SC 25}

"Könyörülj rajtam, én Istenem,
kegyelmességed szerint,
irgalmasságodnak sokasága szerint
töröld el bűneimet!

Egészen moss ki engem álnokságomból,
vétkemből tisztíts ki engem!
Mert ismerem az én bűneimet,
vétkem szüntelen előttem forog.
Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek,
moss meg engem, és fehérebb leszek a hónál!
Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten,
és az erős lelket újítsd meg bennem!
Ne vess el engem a te orcád előtt,
és a te Szentlelkedet ne vedd el tőlem!
Add vissza nékem a te szabadításod örömét,
és az engedelmesség lelkével támogass engem!
Szabadíts meg engem a vérontástól,
ó, Isten, szabadításomnak Istene,
hogy harsogja nyelvem a te igazságodat!" {SC 25.2}

(Zsolt. 51:3-16) {SC 25}

A saját erőnkől nem tudunk ilyen megbánásra jutni. Csak Krisztus által nyerhetünk bűnbánatot, aki "felment a magasságba és ajándékokat adott az embereknek" (Ef. 4:8). {SC 25.3}

Ezen a ponton sokan tévedésbe esnek, s így elveszítik azt a segítséget, amiben Krisztus részesíteni szeretné őket. Azt gondolják ugyanis, hogy nem mehetnek Krisztushoz addig, amíg megbánásra nem jutnak, mivel a bűnbánat készít utat a bűnök megbocsátásához. Való igaz, hogy a bűnbánat megelőzi a bűnbocsánatot, hiszen eleve csak a töredelmes szív érzi azt, hogy Megváltóra van szüksége. De várnia kell-e a bűnösnek azzal, hogy Krisztushoz menjen, mindaddig, amíg meg nem bánta bűneit? A szükséges bűnbánat legyen talán az akadály a bűnös a Megváltóhoz találjon? {SC 26.1}

A Biblia sehol sem tanítja azt, hogy a bűnösnek megbánást kellene tanúsítania, mielőtt megszívné Krisztus hívását: "Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek, és én nyugalmat adok néktek-" (Mt. 11:28) Hiszen éppen a Krisztusból áradó erkölcsi hatalom és tisztaság az, ami valódi bűnbánathoz vezet. Világossá teszi ezt Péter apostol kijelentése, amelyet a zsidó főtanács előtt tett Krisztusra vonatkozóan: "Isten Fejedelemmé és Megtartóvá emelte Őt jobbával, hogy adjon Izraelnek bűnbánatot és bűnőknek bocsánatát." (Ap. csel. 5:31) Éppúgy nem juthatunk bűnbánatra Krisztus Lelke nélkül - aki felébreszti a lelkiismeretet -, mint ahogy bűneink sem bocsáttathatnak meg Krisztus nélkül. {SC 26.2}

Krisztus a forrása minden igaz indítéknak. Egyedül csak Ő plántálhat a szívbe ellenségeskedést a bűnnel szemben. Az igazság és a tisztaság utáni vágy fellobbanása, a bűnösségünk felől való meggyőződés annak a bizonyosága, hogy Isten Lelke készíti szívünket. {SC 26.3}

"Ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok!" - mondta Jézus (Jn. 12:32). A bűnösnek arra van szüksége, hogy kinyilatkoztatást nyerjen a Megváltóról, aki meghalt e világ bűneiért. Amint szemléljük Isten Bárányát a Golgota keresztién, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten jósága bűnbánatra készítet. Krisztus a maga felfoghatatlan szeretetéről tett tanúságot azzal, hogy meghalt a bűnösökért. A bűnös szíve megindul, amikor ezt a szeretetet szemléli. Mély benyomást tesz gondolkodására és töredelmet fakaszt fel lelkében. {SC 26.4}

Emberek szégyellik olykor bűnös útjaikat és feladják némely gonosz szokásukat, még mielőtt tudatosulna bennük, hogy Krisztus vonzza őket. Azonban valahányszor erőfeszítést tesznek valamiféle megjobbulás irányában - annak az őszinte vágnak a készítésére, hogy igazán és helyesen cselekedjenek -, valójában Krisztus hatalma vonzza őket. Tudtukon kívül munkálkodik lelkükben egy befolyás, amely megeleveníti lelkiismeretüket és előidézi életük külsőleg is látható javulását. Amikor pedig végül majd azt a késztetést nyerik el, hogy feltekintsenek Krisztus keresztiére és szemléljék őt, akit bűneik a keresztre szegeztek, akkor Isten parancsolatai is visszhangra találnak lelkiismeretükben. Nyilvánvaló lesz számukra addigi életük romlottsága, látják a lelkükbe mélyen belegyökerezett bűnt. Kezdi megérteni, hogy mit is jelent Krisztus

igazsága, és így kiáltanak fel: "Mi is hát a bűn, hogy áldozatainak megváltása ily hatalmas áldozatot kívánt? Valóban szükséges volt mindez a szeretet, mindez a szenvedés, mindez a megaláztatás ahhoz, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen?" {SC 27.1}

A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, visszautasíthatja Krisztus vonzását egy ideig, de ha végül nem áll ellene, akkor Jézus magához vonja. A megváltás tervének megismerése a kereszt lábához vezet ezután, hogy megbánja bűneit, amelyek Isten szeretett Fiának szenvedéseit okozták. {SC 27.2}

Ugyanaz az isteni Lény szól az emberek szívéhez, aki a természet világában is munkálkodik. Kifejezhetetlen sóvárgást ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs. A világ kincsei nem tudják megelégtetni ezt a vágyakozást. Isten Lelke fohászkodik értük, és készíti őket, hogy arra törekedjenek, ami békét és nyugalmat ad a léleknek - ez nem más, mint Krisztus kegyelme és a szent élet öröme. Megváltónk állandóan azon munkálkodik - látható és láthatatlan mennyei befolyások által -, hogy elterelje az emberek gondolatait a bűn igazi megelégedést soha nem nyújtó örömeiről, és a végtelen áldások felé fordítsa arcukat, amelyeket Őbenne elnyerhetnek. Így hangzik üzenete azokhoz, akik hiába próbálják oltani szomjukat e világ repedezett kútjainál: "Aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!" (Jel. 22:17) {SC 28.1}

Ti, akik szívetekben valami annál jobbra vágyakoztok, mint amit e világ adhat, ismerjétek fel e vágyban Isten lelketekhez szóló szavát! Kérjétek Őt, hogy adjon néktek bünbánatot, nyilatkoztassa ki néktek Krisztust, az Ő végtelen szeretetét és tökéletes tisztaságát! A Megváltó életében maradéktalanul megvalósultak Isten törvényének alapelvei, az Isten és a felebarát iránti szeretet. Jóakarát, önzetlen szeretet - ez volt az Ő földi élete. Akkor látjuk meg a saját szívünk bűnösségét, amikor az Üdvözítőt szemléljük, amikor a belőle áradó fény ránk hull. {SC 28.2}

Áltathatjuk magunkat, mint Nikodémus, hogy életünk tisztességes, jellemünk hibátlan - azt gondolván, nincs szükségünk olyan megalázkodásra, mint egy közönséges bűnösnek. De amikor a Krisztustól származó fény a lelkünkbe világít, akkor meglátjuk majd, mennyire tisztátalanok vagyunk. Felfedezzük indítékaink önző voltát, meglátjuk azt az Istennel szembeni ellenségeskedést, ami eddig életünk minden cselekedetét megfertőzte. Belátjuk, hogy a saját igazságunk valóban csak olyan, mint a szennyes, rongyos öltözet (Ésa. 64:5), és hogy egyedül csak Krisztus vére tisztíthat meg minket a bűn romlottságától. Egyedül Ő újíthatja és nyithatja meg szívünket, hogy ismét hasonlókká legyünk őhozzá. {SC 28.3}

Isten dicsőségének egyetlen felvillanása, Krisztus tisztaságának egyetlen sugara, amely bevilágít a lélekbe, fájdalmas módon felfedi az összes szennyfoltot, lemezteleníti jellemünk minden torzulását és fogyatékoságát. Nyilvánvalóvá lesznek a megszenyeteletlen vágyak, a szív hűtlensége, az ajkak tisztátalansága. A bűnös meglátja engedetlensége cselekedeteit, mindazokat az eseteket, amikor semmibe vette Isten törvényét. Isten Lelke kutató pillantása alatt megalázódva törik össze az emberi lélek. Krisztus tiszta, szeplőtlen jelleme láttán megveti és gyűlöli önmagát. {SC 29.1}

Dániel prófétát is betöltötte a saját gyengeségének és tökéletlenségének érzése, amikor a hozzá küldött mennyei követ dicsőségét szemlélte. Így ír arról, milyen hatással volt rá e csodálatos esemény: "Semmi erő sem maradt bennem, mert minden jószágom romlottsággá változott, és odalett minden erőm." (Dn. 10:8) (MEGJEGYZÉS: A Biblia-verset az angol fordítás szerint idézzük, amely pontosabban adja vissza ezen a helyen az eredeti héber szöveget, mint a Károlyi-fordítás.) Az ekként megérintett lélek gyűlölni fogja az önzést, elborzad tulajdon önszeretetétől, és arra törekszik, hogy eljusson a szív tisztaságára, az Isten törvényével és Krisztus jellemével való összhangra, Krisztus igazságának elnyerése által. {SC 29.2}

Pál apostol azt írja önmagáról, hogy a "törvénybeli igazság tekintetében - vagyis ami a külső cselekedeteket illeti - feddhetetlen" volt, de amikor igazán megértette a törvény lelki természetét és kívánalmait, akkor bűnösnek találta magát (Fil. 3:6). A törvény betűje szerint - amit az emberek általában csak a külső életre alkalmaznak - megtérése előtt is tartózkodott a bűntől. De amikor a törvény szent kívánalmainak mélységébe pillantott, úgy látta meg önmagát, amint Isten látta őt. Így ír erről a tapasztalatáról: "Én pedig éltem egykor a törvény nélkül, de ama parancsolat eljövételével megelevenedett a bűn, én pedig meghaltam." (Rm. 7:9) Arra utal itt, hogy amikor meglátta a törvény lelki természetét, a bűn a maga igazi rútságában jelent meg előtte. Ekkor teljesen eltűnt korábbi önelégültsége. {SC 29.3}

Isten szemében nem minden bűn egyforma. Az Ő értékelése szerint is fokozatai vannak a bűnnek, ahogyan mi is gondoljuk. De míg bizonyos hibás cselekedetek csupán semmiségnek tűnnek az ember szemében, Isten előtt semmiféle bűn nem számít csekélységnek. Az ember ítélete részrehajló és tökéletlen, Isten azonban minden dolgot a valóságnak megfelelően mérlegel. A részeges embert például sokan megvetéssel kezelik, megállapítják, hogy bűne kizárja őt a mennyből - miközben a büszkeség, az önzés és az irigység feddés nélkül virulhatnak. Pedig ezek a bűnök különösképpen sértik Istent, mert éles ellentétben állnak irgalmas jellemével, azzal az önzetlen szeretettel, amely az el nem bukott világegyetem lelki légkörét jelenti. Az embernek sokszor szégyenérzete van, amikor valamilyen durva bűnbe esik. Érti nyomorult voltát, és azt is, hogy szüksége van Krisztus kegyelmére. A büszke ember azonban nem gondol arra, hogy bármire is szüksége lenne. Ezért elzárja szívét Krisztustól és azoktól a végtelen áldásoktól, amelyeket Ő adni kíván, hiszen azért jött e világra, hogy ezekben részesítse az embereket. {SC 30.1}

A szerencsétlen vámszedő így imádkozott: "Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!" (Lk. 18:13) Nagyon rossz embernek tartotta magát, és mások is ugyanígy tekintettek rá. De érezte a maga elveszett, segítségre szoruló voltát, ezért Istenhez folyamodott bűne, szégyene terhével, és kegyelmét kérte. Szíve nyitott volt arra, hogy Isten Lelke elvégezze benne a maga kegyelmes munkáját, és kiszabadítsa őt a bűn hatalmából. A dicsekvő, öngazult farizeus imája viszont arról tanúskodott, hogy szíve zárva volt a Szentlélek befolyása előtt. Olyan távol állt Istentől, hogy egyáltalán nem érzékelte a maga tisztátalanságát, amit pedig éreznie kellett volna, ha szembesül Isten szentségével és tökéletességével. Nem érzett semmilyen hiányosságot, ezért nem is nyert semmilyen áldást. {SC 30.2}

Ha látjátok bűnösségeket, ne várjatok arra, hogy majd jobbá teszitek magatokat! Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Arra vártok talán, hogy a tulajdon erőfeszítéseitek által jobbá lesztek? "Elváltoztathatja-e a szarcsen a bőre színét, avagy a párdac a foltosságát? Úgy cselekedhettek jót ti is, akik megszoktátok a gonoszt." (Jer. 13:23) Egyedül Istennél van segítség számunkra. Nem szabad erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra vagy szentebb lelkiállapotra várnunk. Önmagunktól semmit sem tehetünk (Jn. 15:5). Krisztushoz kell mennünk olyan állapotban, amilyenben éppen vagyunk. {SC 31.1}

Ne csaljátok meg magatokat azzal a gondolattal sem, hogy - nagy szeretete és irgalmassága folytán - Isten még azokat is megmenti, akik elvetik kegyelmét. A bűn valódi súlya csak a kereszt fényében mérhető fel igazán. Ha emberek azt bizonygatják, hogy Isten túlságosan jó ahhoz, hogy kivesse a bűnösöket az üdvösségből, akkor tekintsenek a Golgotára. Krisztusnak azért kellett meghalnia, mert nem létezett semmilyen más mód, amely által Isten megszabadíthatta volna az embert. Azért kellett megtörténnie ennek az áldozatnak, mert enélkül lehetetlen volt kimenteni az emberi nemzetséget a bűn szennyéből és hatalmából. Enélkül nem állhatott volna helyre a közösség a szent lényekkel, és lehetetlen lett volna az ember számára részesülni a valódi lelki életben. Ez volt az oka annak, hogy Krisztus magára vette az engedetlenek bűnének terhét, és szenvedett a bűnösök helyett. Isten Fiának szeretete, szenvedése és halála, mindezek a bűn iszonyatos voltát bizonyítják. Ünnepelesen hirdetik, hogy nincs szabadulás a bűn hatalmából, nincs remény a magasabbrendű életre másképpen, csak azon az úton, ha a lélek alárendeli és átadja magát Krisztusnak. {SC 31.2}

A bűnbánat híján lévő bűnösök sokszor a hitvalló keresztényekre mutogatva mentegetik bűneiket, mondván: "Én is vagyok olyan jó, mint ők. Semmivel sem önmegtágadóbbak, semmivel sem mértékletesebbek, semmivel sincsenek több tekintettel másokra magatartásukban, mint én. Éppúgy szeretik az önző szórakozásokat és élvezeteket, mint én." Tehát mások hibáival és fogyatékaival mentik saját kötelességeik elmulasztását. Mások bűnei és hibái azonban senki bűnét nem mentik, mert az Úr nem tévelygő embereket állított elének példa gyanánt. Isten tökéletes, büntelen Fia adatott nekünk példaképként. Ezért azoknak, akik a hitvalló keresztények hibás életét panaszozzák, inkább azt kellene bemutatniuk, hogy saját maguk jobb életet élnek és különb példát adnak. Ha nekik olyan tiszta fogalmuk van arról, milyennek kell lennie egy kereszténynek, akkor vajon nem sokkal nagyobb-e a bűnük amazokénál? Hiszen tudják, hogy mi a jó és a helyes, mégsem cselekszik. {SC 32.1}

Óvakodjatok a halogatástól! Ne szűnjete meg azért küzdeni, hogy elhagyjátok a bűnt, ne szűnjete meg keresni a szív tisztaságát Jézus által! Ezek és ezek követtek el tévedést ebben a tekintetben, örök vesztükre. Elsősorban nem az emberi élet rövidegét és bizonytalanságát akarom itt hangsúlyozni, mert létezik ennél

borzalmasabb veszély is, amelyet sokan nem érzékelnek. Ez a veszély a késlekedésben rejlik, ha vonakodunk engedni Isten Szentlelke kérlelő szavának, mivel jobban szeretünk a bűnben élni. A késlekedés ezt jelenti ugyanis a valóságban. A bűnt csak a végtelen veszteség kockázatával lehet melengetni és dédelgetni, bármilyen kicsinek vagy jelentéktelennek látszó vétokról legyen is szó. Amit mi nem győzünk le, az minket fog legyőzni, és pusztulásunkat munkálja. {SC 32.2}

Ádám és Éva azzal nyugtatták meg lelkiismeretüket, hogy olyan csekély dolog, mint a tiltott gyümölcsből való evés, nem vezethet azokhoz a súlyos következményekhez, amelyeket Isten büntetésül ígért. De ez a jelentéktelennek látszó dolog Isten szent és változhatatlan törvényének az áthágása volt - elválasztotta az embert Istentől, és megnyitotta azt a zsilipet, ami kimondhatatlan szenvedéseket és halált zúdított világunkra. Korszakról korszakra, szüntelenül sírás és panasz száll fel Földünkről. Az egész teremtettség nyög és sóhajt fájdalomában, az ember engedetlenségének következményeként. Még a Mennyre is kihat az ember Isten elleni lázadása. A Golgota keresztje annak a megrendítő és csodálatra méltó áldozatnak az emlékműveként áll előttünk, amelyet a megszegett isteni törvény és az engesztelés műve, azaz az okozott károk helyreállítása kívánt meg. Soha ne tekintsük jelentéktelen semmiségnek a bűnt! {SC 33.1}

A törvényszegés minden egyes cselekedete, Krisztus kegyelmének minden egyes elutasítása visszahat ránk: megkeményíti a szívet, meggyengíti az akaratot, elhomályosítja az értelmet. Nem csupán azt eredményezi, hogy ezután kevésbé hajlunk az engedelmességre, hanem lelkileg kevésbé leszünk képesek engedni Isten Lelke halk és szelíd kérlelésének. {SC 33.2}

Sokan azzal a gondolattal igyekeznek lecsendesíteni nyugtalan lelkiismeretüket, hogy bármikor megváltoztathatják bűnös útjaikat, ha egyszer majd úgy akarnak dönteni. Azt hiszik, könnyedén bánhatnak a kegyelem hívásaival, mert azzal áltatják magukat, hogy visszautasításuk ellenére is, újra meg újra részesülhetnek e készletekben. Azt gondolják, egy végső, kritikus pillanatban megváltoztathatják majd életútjukat, noha mindaddig a kegyelem Lelke ellen cselekedtek, mindaddig Sátán oldalán érvényesítették befolyásukat. Ezt azonban nem olyan könnyű megtenni. Az addigi életük során szerzett tapasztalatuk, egész neveletésük annyira erőteljesen formálják jellemüket, hogy közülük csak igen kevesen vágyakoznak majd arra, hogy átfórmálódjanak Krisztus képmására. {SC 33.3}

Egyetlen hibás jellemvonás, egyetlen kitartóan melengetett bűnös kívánság hatástalaníthatja az evangélium minden hatalmát. Minden egyes bűnös élvezet megerősíti a lelket az Istentől való elidegenedésben. Aki kemény hitetlenséget vagy egykedvű közönyösséget tanúsít az isteni igazság iránt, azt a termést fogja learatni, amit maga vetett magának. Az egész Bibliában nem találunk félelmetesebb intést a gonosszal való könnyelműsködés ellen azoknál a szavaknál, amelyeket a bölcs ember mond Példabeszédek könyvében, amikor arról szól, hogy a bűnös a "saját bűnének köteleivel" kötöttetik meg (5:22). {SC 34.1}

Krisztus kész szabadrá tenni bennünket a bűntől, de nem kényszerít. Ha a kitartó törvényszegés folytán az akarat teljességgel a gonosz felé hajlik, ha nem vágyakozunk arra, hogy szabadok legyünk, ha nem akarjuk elfogadni Krisztus kegyelmét, akkor mit tehet még Isten értünk? Önmagát teszi tönkre a bűnös Isten szeretetének eltökélt visszautasításával. "Ímé, itt a kellemes idő, ímé, itt az üdvösség napja." "Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!" (II. Kor. 6:2; Zsid. 3:7-8) {SC 34.2}

"Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van" (I. Sám. 16:7) - abban az emberi szívben, amely tele van egymással küzdő érzelmekkel, örömmel és szomorúsággal, amely olyannyira változékony és makacs, amely oly sok tisztátalanság és csalárdság tanyája. Isten ismeri a szív indítékait, legbenső szándékait és céljait. Menjetek hát hozzá szennyes, bűnfoltos lelketekkel, úgy, amint vagytok! Tárjátok Isten mindent látó szeme elé szívetek belsejét, rejtett zugait, úgy könyörögjétek, mint a zsoltáríró: "Vizsgálj meg engem, ó, Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem és ismerd meg gondolataimat! Lásd meg, hogy van-e nálam a gonosszágnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!" (Zsolt. 139:23-24) {SC 34.3}

Sokan csupán egy intellektuális vallást fogadnak el, csak a kegyesség külső formáját veszik fel, szívük pedig nem tisztul meg. Legyen ez a mi imádságunk is: "Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!" (Zsolt. 51:12) Legyetek őszinték önmagatokhoz, amikor a saját lelketekkel szembesültök.

Legyetek olyan komolyak és állhatatosak, mintha földi életek függne ettől. Olyan ügyről van szó, amelynek el kell rendeződnie Isten és a ti lelketek között, az örökkévalóság elnyerése érdekében. Ha csupán fetételezésekre építitek a reménységeteket, akkor ez romlásotok előidézője lesz. {SC 35.1}

Tanulmányozzátok Isten Igéjét imádságos lélekkel! A Biblia a szent életnek azokat az alapelveit tárja elétek - Isten törvényében és Krisztus életében -, "amelyek nélkül senki sem fogja meglátni az Urat" (Zsid. 12:14). Meggyőz a bűnről, és világosan kinyilatkoztatja az üdvösség útját. Úgy figyeljetek rá, mint Isten hozzátok szóló, személyes szavára. {SC 35.2}

Amint meglátjátok a bűn szörnyűsége voltát és magatokat olyannak, amilyenek ténylegesen vagytok, ne adjátok fel a reményt, ne essetek kétségbe! Krisztus bűnösöket jött megváltani. Nem mi békéltetjük meg Istent magunkkal, hanem - ó, csodálatra méltó szeretet! - Ő az, aki "Krisztusban megbékéltette magát a világot" (II. Kor. 5:19). Ő az, aki tapintatos szeretetével megnyerni igyekszik tévelygő gyermekei szívét. Földi szülők soha nem lehetnek olyan türelmesek gyermekeik hibáival és tévedéseivel szemben, mint Isten azokkal, akiket megmenteni akar. Senki sem tudja nagyobb szeretettel kérlelni a törvényszegőt. Emberi ajkon még soha nem hangzottak olyan szívélyes kérések a tévelygőhöz, mint az Övéről. Ígéretei és intései kimondhatatlan szeretetének a "kilehelései". {SC 35.3}

Ha Sátán azt sugallja neked, hogy igen bűnös vagy, tekints fel Megváltódra, szólj az Ő érdemeiről! Az segít rajtad, ha az ő világosságát nézed. Ismerd el bűneidet, de utasítsd el az ellenséget ezzel a hitvallással: "Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megmentse a bűnösöket" (I. Tim. 1:15), és téged is megmenthet egyedülálló szeretete által. Krisztus megkérdezte Simontól, melyik adós szereti jobban urát az alábbi kettő közül: az egyik kis összeggel tartozott, a másik nagyon nagy összeggel, ő azonban mindkettőjüknek elengedte a tartozást. Simon így válaszolt: "Akinék többet engedett el!" (Lk. 7:43) Valamennyien igen bűnösök vagyunk, de Krisztus azért halt meg, hogy bocsánatot szerezzen nekünk. Áldozatának érdemei elégségesek arra, hogy bemutassa őket értünk az Atya előtt. Akiknek a legtöbbet bocsátott meg, azok fogják őt a legjobban szeretni, ők állnak majd legközelebb trónjához, hogy dicsérjék nagy szeretetéért és végtelen áldozatáért. Minél teljesebben megértjük Isten szeretetét, annál jobban megismerjük a bűn igazi mivoltát. Amikor felmérjük a lánc hosszát, amelyet le kellett engedni a mennyből megmentésünk érdekében, akkor megértünk valamit Krisztus végtelen áldozatából, amelyet értünk hozott. Ekkor szívünk felenged, és megszületik benne a bűnbánat, s a mély szeretet és hála Isten iránt. {SC 35.4}